MAFINKA HÍRADÓ

2026. NOVEMBER

„Dicsőítsétek az Urat citerával, tízhúrú hárfán zengjétek fölségét! Énekeljetek új dalt az Úrnak, daloljatok neki szép örömeneket zengve! ”

Zsoltárok 33,2-3

MAFINKA
Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 Lectori salutem

3 98. zsoltár

4 Útitárs: „Nem gondoltam, hogy ennyire jó lesz papnak lenni”

6 Szent Cecília és a szív éneke

8 Arcképcsarnok: Aki énekel, kétszeresen imádkozik

10 Vallomások: Szolgálat és öröm az énekszó mögött

14 Arcképcsarnok: Egymást támogatva végezni a feladatot, amire a Jóisten hív

17 Beszámoló a vivamói családos lelkigyakorlatról

22 Mese Az aranyszív nyomában

25 Gyereksarok: Adventi igék és feladatok

A fényképeket készítette: B. Szandra

Grafikai tervezés: V. Heni

A borítólap AI által generált

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

November különleges hónap. A rövidülő nappalok, a ködös reggelek és a lehulló levelek arra hívnak bennünket, hogy egy pillanatra megálljunk, elcsendesedjünk, és figyelmünket a maradandó értékek felé fordítsuk.

Ebben a hónapban megemlékezünk azokról, akik már eltávoztak közülünk. Hálával gondolunk életükre, az együtt töltött időre, és közben saját utunkra is új szemmel tekintünk. A keresztény ember számára november nem csupán az emlékezés ideje, hanem a reményé is. Hiszszük, hogy Isten szeretete erősebb a múló időnél, erősebb a veszteségeinknél, sőt még a halálnál is.

Talán ezért érinti meg ilyenkor különösen a szívünket a zene is. Egy jól ismert egyházi ének, egy régen hallott dallam vagy egy közösen elénekelt zsoltár képes felidézni emlékeket, vigaszt nyújtani, és közelebb vinni bennünket Istenhez. Vannak pillanatok, amikor a szavak már nem elegendőek, és helyettük a dallam kezd beszélni. A zene ilyenkor nem csupán művészet vagy kikapcsolódás, hanem imádsággá válik, amely összeköti a szíveket egymással és az Úrral.

Lapszámunk írásai mind ehhez a gondolathoz kapcsolódnak. Arra hívnak bennünket, hogy egy pillanatra megálljunk, elcsendesedjünk, és felfedezzük, milyen sokféleképpen szólít meg bennünket Isten a közösségünk életében. Beszámolunk lelki hétvégénkről, beszélgetünk Varga Norbert atyával, és közelebb kerülhetünk azokhoz is, akik énekszóval vagy hangszeres szolgálatukkal segítik közös imádságunkat. A Szűz Mária-templom kántora és a magyar nyelvű misén szolgáló zenekar tagjai személyes történeteiken keresztül osztják meg velünk, mit jelent számukra a zene, a hit és a közösség szolgálata.

E lapszámunkat szeretettel ajánljuk minden Olvasónknak a novemberi esték csendjére. Reméljük, hogy lapozgatása közben akad majd egy gondolat, amely elgondolkodtat, egy történet, amely mosolyt csal az arcra, vagy egy emlék, amely felmelegíti a szívet. Talán egy dallam is eszünkbe jut, amely vigaszt ad, hálára indít, vagy közelebb visz bennünket Istenhez.

Áldott novembert és jó olvasást kívánunk minden kedves Olvasónknak!

■ N.B.

98. zsoltár

Énekeljetek az Úrnak új éneket,
mert csodálatos dolgokat tett,
szabadulást szerzett jobbja,
az ő szentséges karja.

Tudtul adta szabadítását az Úr,
a népek előtt megjelentette igazságát.
Megemlékezett kegyelméről
és Izráel házához való hűségéről.
Látta a föld minden határa
Istenünk szabadítását.

Ujjongj az Úrnak, te egész föld,
örömmel énekeljetek és zengjetek!
Zengjetek az Úrnak hárfával,
hárfával és énekléssel,
harsonákkal és kürtzengéssel
ujjongjatok a király, az Úr előtt!

Harsogjon a tenger és ami betölti,
a földkerekség és akik lakják.
Tapsoljanak a folyamok,
a hegyek együtt örvendezzenek
az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet.
Igazsággal ítéli a világot
és méltányossággal a népeket.

„Nem gondoltam, hogy ennyire jó lesz papnak lenni”

Beszélgetés Varga Norbert atyával hivatásról, a papi közösségről és a dunai kavicsként csiszolódó lélekről

Nem gondoltuk volna, milyen mély benyomást tesz majd ránk Varga Norbert atya. Bár tudtuk, hogy fiatal és lendületes lelkipásztor érkezik hozzánk, a személyes jelenléte, a belőle áradó figyelem és derű mindannyiunkat megérintett már az első pillanatban. Szinte mindenkihez volt egy jó szava: idős és fiatal mellé egyaránt odaült, valódi nyitottsággal és érdeklődéssel, mert valóban meg akart ismerni bennünket.

Bár saját magáról végtelenül visszafogottan nyilatkozik, az alábbi beszélgetés révén talán mi is közelebbről bepillanthatunk a szívébe és a szolgálatába. Engedjétek meg, hogy elöljáróban megosszak egy megszólító gondolatot a személyes beszélgetésünkből: Egészen máshogy látjuk a világot, és alapjaiban változhat meg a mindennapokhoz való hozzáállásunk, ha megfordítjuk a kezünket, és felfelé nyitjuk a tenyerünket. Amikor a kezünk lefelé néz, ösztönösen markolunk: elvenni, birtokolni akarunk valamit. Ám amikor kitárjuk a tenyerünket Isten felé, megengedjük Neki, hogy elvegye tőlünk a felesleges terheket, és készségesen elfogadjuk mindazt a kegyelmet, amit Ő szeretne adni nekünk.

Hogyan hívott el a Jóisten papnak? Mesélnél a személyes történetedről és az indulásodról?

Kertészként indult a történetem. Mindenem a növények és a szép kertek voltak. Ezért aztán parképítő és fenntartó technikusnak tanultam, amikor is a buszon Isten megszólított, hogy legyek pap, mert ez a válasz arra a kérdésemre, hogy mi értelme van az életemnek. És ez a hívás nem hagyott nyugodni, így három év tisztázás után igent mondtam neki, és beléptem a szemináriumba.

2016-ban szentelt pappá a Bíboros úr, immár tíz éve. Ha visszatekintesz a kezdetekre, mi az, amit ma már egészen másként látsz a papságról, mint újmisésként?

Ez jó kérdés. Mindig is nagyon realista, paraszti észjárású ember voltam. Így nem mentem bele naivan. De talán nem gondoltam, hogy ennyire jó lesz papnak lenni, hogy ennyire szeretni fogom és szeretni fognak az emberek, és hogy ilyen csodálatos papként Istennel együtt élni.

Említetted, hogy a Das Werk (Az Ügy) lelki családhoz kapcsolódsz. Kik ők, hogyan találtatok egymásra, és milyen formában vagy jelen a közösségben?

Jézus Szíve vonzott hozzájuk, egyszerűen otthonra leltem közösségükben. És a hihetetlen Egyházhűség, ami számomra is nagyon hangsúlyos, Júlia Anya, az alapító számára is az volt, ahogy az életéről szóló könyv címe is mutatja: Szerette az Egyházat.

A hívek többsége a plébános és káplán megnevezést ismeri. Mit jelent pontosan az egyházjogban és a mindennapi gyakorlatban az, hogy a papi közösség moderátora vagy?

Az új egyházjog újra lehetővé tette azt az ősegyházi gyakorlatot, hogy egy adott terület, plébánia lelkipásztori ellátását néhány papnak egyetemleges megbízással adjon egy megyés püspök. Így szolgálunk hárman az Angyalföldi Szent Mihály Plébánián. Azaz mindegyikünk egyformán birtokolja a plébánosi jogokat és kötelezettségeket. De egyikünk a papi életközösség irányítója és a püspök felé elszámol a szolgálatunkkal.

Miben tér el ez az együttműködés a hagyományos, egyetlen plébánosra épülő modelltől? Hogyan osztjátok meg a felelősséget és a szolgálatot a paptestvérekkel?

Ez jelentősen eltér hiszen itt, együtt kell dolgoznunk, mert különben gyorsan három felé szakad a plébánia, így folyamatosan kommunikálnunk kell. Nagyon egyszerű a feladatmegosztás, mivel három teljesen különböző típusú pap vagyunk, így mindenki azt csinálhatja, amihez jól ért. Persze vannak olyan feladatok, amiket aszerint döntünk el, hogy kinek van egy cseppel is több affinitása hozzá, mint a nulla. :-)

Milyen emberi és lelki megtartó erőt ad a közös papi élet és a csapatmunka a plébánián, és mik a közös vezetés legnagyobb kihívásai?

Nagyon egyszerű. Közelről és mindennap látjuk egymást, így a legkisebb problémát is észrevesszük egymáson, amit aztán kötelességünk szóvá tenni, hogy segítsünk a másiknak.

Fiatalon lettél a Bíboros úr titkára és szertartója, majd pedig az Egyházmegye irodaigazgatója. Hogyan formálta a papi identitásodat az egyházkormányzati munka?

Jelentősen. Mint a Dunában a szikla, mire hozzánk ér, már csak egy kis gömbölyű kavics. Sok-sok sallang esett le rólam ezekben a szolgálatokban. De hiszem, hogy mindez az Úr kegyelmével történt. Sokkal bölcsebb és még csendesebb lettem. Hiszen látom, hogy az igazság sohasem egyszerűen megérthető és végrehajtható.

Olvastam, hogy az érsekségi szolgálatban közvetlen közelről látod az Egyház küzdelmeit és harcait. Pál apostolt idézve mondod: „Legyetek állhatatosak!” Miben kell ma leginkább állhatatosnak lennie egy egyházi vezetőnek a gyorsan változó világban?

Gyorsan változó? A világ lehet, de az ember nem, mi ugyanolyanok vagyunk, amilyennek Isten megteremtett, üdvösségre meghívott és rendelt teremtmények. Ma leginkább az Egyházhoz, Krisztus misztikus testéhez kell állhatatosan hűségesnek lennünk. Biblikus képpel élve, hiába nagy és erős a vihar, nekünk a bárkában kell maradnunk és Péterre figyelnünk, aki felismeri a Megváltó közeledését. Azaz nem a világ változására kell koncentrálnunk, hanem arra, hogy mi a küldetés, a feladat, amivel Jézus megbízott minket, azaz hogy minden embert eljuttassunk az üdvösségre. Legyünk állhatatosak az Egyházhoz való hűségben, és az Evangélium hiteles hirdetésében.

Hogyan váltasz át a hivatalos akták, szerződések és szervezési feladatok világából a gyóntatószék, az oltár és a személyes lelkivezetés csendjébe?

Ma már nem teljesítek szolgálatot az érsekségen, de attól még a „papírmunka” az életem része, mint egy jó apának. Szerintem az életünket is egységben kell látni, élni. Ne mondjam, hogy most pap, most hivatalnok, most civil vagyok. Én mindig Isten fogadott fia vagyok, akit mindig valamivel megbíz. Mint egy családban: néha adminisztrátorok, könyvelők, szakácsok, pedagógusok vagy épp kukások vagyunk. :-)

Mit adott az érsekségi távlat, amit a helyi közösség életébe be tudtál építeni?

Azt hiszem, azokat a képességeket, amik kiformálódtak az érsekségen nagy haszonnal tudom alkalmazni a plébánián. Mint például a türelmet Isten akaratának megnyilvánulására és megvalósulására, vagy a bölcsességet, hogy sok a sürgős, de nekünk a fontosakkal kell foglalkozni.

Látva a mai világ sodrását, milyen eszközökkel, milyen nyelven lehet ma hitelesen megszólítani a felnövekvő generációt, a fiatalokat és a családokat?

A szemináriumi spirituálisom nyitotta fel a szemem arra, hogy mit jelent „mint bárányokat küldelek”. Ez az eszköztelenség. Nincs eszközünk, és nem is jó, ha ezeket keressük vagy ezekben reménykedünk. Szerintem irreleváns az egyházban az a mondat: ha majd ez vagy az elkészült utána majd megtérnek az emberek. Akkor hadd idézzek Júlia Anyától: „Kezdetben nem volt más csak a Kegyelem”. Nekünk van a legjobb „eszközünk”: Isten. Mert az ő kegyelméből lett a gyilkos, dadogó Mózes próféta, az

egyszerű halász Simon az apostolok feje, vagy a hiú katona a jezsuita rend alapítója és az egyház megújítója, Loyolai Ignác. Nem az emberi bölcsesség és képesség által, hanem Isten kiválasztása és kegyelme folytán. Márpedig „Krisztus ugyanaz tegnap és ma, mindörökké.”

Mi az a legfőbb forrás, amiből a sokrétű szolgálatod, a hivatal és a pasztoráció sűrűjében a belső derűt és a reményt meríted nap mint nap?

Sokszor én sem tudom, csak élvezem, hogy Isten megajándékoz ezzel.

Közeledik az advent: ha egyetlen gondolatot vagy feladatot útravalóul adhatnál a helsinki magyar híveknek az ünnepi készületre, mi lenne az?

Krisztusi küldetést mondanám: „menjetek el az egész világra és tegyétek tanítványommá mind a nemzeteket.” Nem azért mutatom meg az embereknek Krisztust, hogy megveregessem a vállam, hogy na milyen ügyes vagy Norbi, ebben az évben 3 új tagot szereztél. Hanem azért mert a birtokomban van a megoldás az életük nehézségeire: a reményt, a hit fényét tudom adni nekik, abba a mélységbe, amiben szenved. És őszintén, nem jó látni egy embert amikor a könnyeivel küzd és mosolyog, hogy megszabadult a gyötrő ördögi körből? Amikor ragyog a szeme, hogy értelme van mindennek, hogy szeretve van, hogy sohasincs egyedül. Erre hívom meg az itteni közösséget adventben, osszátok, mutassátok meg a Katolikus Egyházunk legnagyobb kincsét, Krisztust.

■ N.B. és B.A.

Szent Cecília és a szív éneke

Napjainkban ritkán marad körülöttünk csend. Folyamatosan információk, vélemények, elvárások és ingerek vesznek körül bennünket. Miközben egyre több hangot hallunk, egyre nehezebb odafigyelni arra, ami igazán fontos. Pedig a hit mindig a szív mélyén kezdődik: ott, ahol az ember találkozik Istennel.

Szent Cecília alakja éppen erre a belső kapcsolatra irányítja figyelmünket. Az Egyház november 22-én ünnepli a fiatal római vértanút, akinek emléke csaknem kétezer éve él a keresztény hagyományban. Bár életének története legendás elemekkel szövődött össze, tiszteletének középpontjában nem a rendkívüli események állnak, hanem Krisztus iránti rendíthetetlen szeretete.

A hagyomány szerint Cecília a 3. században élt Rómában, előkelő családban nevelkedett. A korai kereszténység évszázadaiban a hit megvallása sokszor bátorságot kívánt. A Római Birodalomban a keresztények helyzete gyakran bizonytalan volt, és időről időre üldöztetéseket is elszenvedtek. A hit ezért nem egyszerűen vallási hovatartozást jelentett, hanem olyan személyes döntést, amelyért akár komoly áldozatokat is vállalni kellett.

A hagyomány mély hitű, művelt fiatal nőként őrizte meg alakját, aki előkelő származása ellenére Krisztust helyezte élete középpontjába. Szülei házasságot terveztek számára egy Valerianus nevű római ifjúval, Cecília azonban már korábban Istennek ajánlotta életét. A legenda szerint miközben szólt a lakodalmi zene, ő nem a mulatságra figyelt, hanem „szívében az Úrnak énekelt”.

Talán éppen ezért érinti meg ez a mondat a mai embert is.

Nem csupán egy esküvői jelenetről szól. Arról beszél, hogy a külső körülmények nem feltétlenül határozzák meg azt, ami a szívünkben történik. A mindennapok feladatai, aggodalmai és csalódásai között is megőrizhetjük benső kapcsolatunkat Istennel. Lehetnek nehézségeink, bizonytalanságaink vagy megpróbáltatásaink, mégis dönthetünk úgy, hogy szívünkben továbbra is az Úrnak énekelünk.

Ez a belső hűség a legnehezebb próbatételek idején is megmutatkozott. A hagyomány szerint Cecília a keresztényüldözések során bátran tett tanúságot hitéről. Hiába próbálták rávenni, hogy tagadja meg Krisztust, ő hű maradt meggyőződéséhez. Számára ugyanis a hit nem egy vélemény vagy társadalmi szokás volt, hanem egész életének középpontja.

A legenda egy különösen szép gondolatot is megőrzött tőle. Amikor halállal fenyegették, ezt mondta: „Én nem halok meg, hanem csak elváltozom.”

Ebben a mondatban ott rejlik az őskeresztények rendíthetetlen reménye. Cecília tudta, hogy az evilági élet nem a végső cél. Hitt abban, hogy Krisztus legyőzte a halált, és az ember örök életre kap meghívást. Ez a remény adott erőt az első századok vértanúinak, és ez a remény adhat erőt a mai keresztény embernek is.

Bár a Cecíliáról szóló hagyomány számos legendás elemet őrzött meg, tiszteletének ősi eredetét senki sem kérdőjelezi meg. Az Egyház már az első évszázadok óta különös tisztelettel tekint rá, nevét felvették a római misekánonba, és november 22-i ünnepét több mint másfél évezrede megtartják.

Különös módon a zenészek védőszentje is egy félrefordítás révén lett. A középkorban ugyanis úgy értelmeztek egy latin szöveget, mintha Cecília maga orgonán játszott volna menyegzőjén. A szöveg valójában nem ezt jelentette, a hagyomány mégis összekapcsolta alakját az egyházi zenével. Így lett a kántorok, énekesek, kórusok és zenészek patrónája.

Talán nem is véletlenül.

Hiszen Szent Cecília életének legfontosabb üzenete valóban a szív éneke. Az a belső dallam, amely akkor is megszólal, amikor a világ zajos, amikor hitünk próbára van téve, vagy amikor áldozatot kell hoznunk Krisztusért.

A legenda végén nem a vértanúság a legfontosabb, hanem a tiszta szív győzelme. Az a szeretet, amely sem a félelmet, sem a szenvedést, sem a halált nem tartja nagyobbnak Istennél.

Szent Cecília ma is arra tanít bennünket, hogy a hit nem elsősorban hangos szavakban, hanem a szív csendjében születik meg. Ha Krisztust helyezzük életünk középpontjába, akkor a világ zajában is meghallhatjuk azt a dallamot, amely Isten felé vezet.

Talán mindannyiunk életében vannak olyan időszakok, amikor a mindennapok feladatai, aggodalmai vagy csalódásai elnyomják ezt a belső éneket. Ilyenkor Szent Cecília példája arra emlékeztet, hogy Isten nem a zajban, hanem gyakran a csendben szólít meg bennünket. Ha tudunk időt szánni az imádságra, a befelé figyelésre és a vele való találkozásra, akkor mi is megtapasztalhatjuk azt a békét, amely Cecília szívét betöltötte. És talán egy napon mi is elmondhatjuk: a világ hangjai között sikerült meghallanunk az Úr hívó szavát.

■ N.B.

Az írás a következő oldalakon található információk feldolgozásán alapul:
https://archiv.katolikus.hu/szentek/1122.html
https://www.magyarkurir.hu/hirek/szent-cecilia-szuz-vertanu

„Aki énekel, kétszeresen imádkozik”

Beszélgetés Ann-Catrin Weckströmmel

Az egyházi zene sokak életében több, mint dallamok és hangok összessége: vigasztal, felemel, közösséget épít, és közelebb vezet Istenhez. Szent Cecília, az egyházzene, a zenészek és a kórusok védőszentje. Ünnepe alkalmából Ann-Catrin Weckströmmel a Szűz Mária-templom kántorával és karvezetőjével beszélgettünk arról, hogyan lett a zene hivatása részévé, mit jelent számára az egyházzene szolgálata, és miként lehet a gyermekeket és a fiatalokat bevonni a közös éneklés és a liturgia gazdag világába.

Szent Cecília az egyházi zene, a zenészek és a kórusok védőszentje. Mit jelent az ő példája egy mai kántor és karvezető számára?

Számomra Szent Cecília elsősorban a rendíthetetlen hit példája. A keresztény hagyomány szerint a legsúlyosabb megpróbáltatások között sem tagadta meg a hitét, sőt halála előtt még azt kérte, hogy otthonában a későbbiekben is tartsanak istentiszteleteket. Ez a bátorság és Isten iránti hűség mindig nagyon mélyen megérintett.

Emellett különösen közel érzem magamhoz azért is, mert ő az egyházzene védőszentje. Az egyik róla szóló ősi szövegben ez áll: „Cantantibus organis, Caecilia Domino decantabat” vagyis „Cecília az Úrnak énekelt, miközben hangszerek szóltak”. Érdekes, hogy az organis szó eredetileg hangszereket jelent, nem pedig orgonát, mégis egy félrefordítás nyomán évszázadokon át gyakran orgonával ábrázolták a művészek.

Talán nem véletlen, hogy a lányomnak is a Cecília nevet adtuk. Ezért Szent Cecília alakja több szempontból is különösen közel áll a szívemhez.

Hogyan indult a zenei pályája? Miért éppen az orgona, a „hangszerek királynője” ragadta meg, és hogyan kapcsolódott ehhez később a kórusvezetés?

A zenével való kapcsolatom már kisgyermekkoromban elkezdődött. Nagyon szerettem énekelni és táncolni. Ötéves koromban kezdtem zongorázni, tízévesen gitározni tanultam, tizenkét éves koromban csatlakozhattam a templomi kórushoz, ami meghatározó élmény volt számomra. Tizennyolc évesen pedig már a kántorunk nyári helyetteseként szolgálhattam. Óriási élmény volt az espooi, ma már székesegyházként működő templom orgonáján játszani. Akkor tanultam meg igazán a kántori szolgálat gyakorlati oldalát, és ekkor szerettem bele az orgonába.

négy évesen pedig a blokkfuvola, a hegedű és az orgona is az életem részévé vált. Mindezeket a hangszereket különböző tanároktól tanultam. Ha valaki meg akar tanulni hangszeren játszani, gyakorolnia kell. Ha azonban szereti a zenét és a muzsikálást, akkor a gyakorlásra is talál időt.

Ötéves koromban édesanyám elvitt az evangélikus gyülekezetbe. Jártam vasárnapi iskolába, gyerekfoglalkozásokra és táborokba, később pedig az ifjúsági közösségbe is. Mindig otthon éreztem magam a templomban.

Bár sokan orgonistaként ismernek, a legközelebb valójában a blokkfuvola és a zongora áll hozzám. A kórusvezetés pedig szinte természetes módon nőtte ki magát a kórusénekléssből, a Sibelius Akadémián folytatott tanulmányaimból, valamint a zenetanári és kántori munkámból.
A zene vezetett el a katolikus Egyházhoz, amelynek 1990-ben lettem a tagja.

Van-e olyan zenemű, egyházi ének vagy orgonadarab, amely különösen közel áll a szívéhez, és amely segít elmélyíteni az Istennel való kapcsolatát?

Amikor 1975-ben a Szűz Mária-templom orgonistája lettem (Spoor atya utódjaként), megnyílt előttem a gregorián ének világa. Abban az időben a plébániai kórust a Sisters of the Most Precious Blood nővérei alkották, akiknek a hangja szinte angyali szépséggel szólt. A Salve Regina mélyen megérintett, mindig könnyeket csalt a szemembe. Hasonló élményt jelent számomra Marc-Antoine Charpentier Stabat Mater című barokk műve is, amely mindig Krisztus keresztjének titkához vezet közelebb.

Mit jelent Ön számára Szent Ágoston gondolata: „Aki énekel, kétszeresen imádkozik”?

Ez a mondat tulajdonképpen kórusaink jelmondata. Gyakran idézte Paul Verschuren püspök is, és külön öröm volt számunkra, hogy Ferenc pápa ugyanezt a gondolatot emelte ki, amikor 2025 januárjában a Cappella Sanctae Mariae a Vatikánban énekelt neki a Szent Henrik ökumenikus imahét alkalmából.

Az orgonálás sokszor magányos szolgálat, míg a kórusvezetés közösségépítő feladat. Hogyan egészíti ki egymást ez a két szerep?

Az orgona és a kórus ugyanannak a küldetésnek a szolgálatában áll: Isten dicsőítését szolgálják a liturgiában és a közösség imádságában.

A Cappella Sanctae Mariae vezetőjeként hogyan tudja összehangolni a magas szakmai elvárásokat azzal a lelki céllal, hogy az éneklés elsősorban Isten dicsőítését szolgálja?

Amikor Istent dicsőítjük, mindig a legjobb tudásunk szerint kell szolgálnunk. Nem azért éneklünk, hogy az emberek bennünket dicsérjenek. Minden dicsőség Istent illeti. Azokat a koncerteket is, amelyeket évente körülbelül három alkalommal adunk a Szűz Mária-templomban, Isten dicsőségére rendezzük.

Emlékszik olyan pillanatra, amikor különösen megtapasztalta volna, hogy a zene valóban híd lehet Isten és ember között?

Egyszer az áldozás alatt egy egyszerű dicsőítő éneket énekeltünk hangszerkíséret nélkül. A kórus több szólamon énekelt, a hívek pedig fokozatosan csatlakoztak hozzájuk.
Amikor a kórustagok utolsóként járultak szentáldozáshoz, tovább folytatták az éneklést, és az egész közösség velük együtt énekelt. Felejthetetlen élmény volt! Az egész templomot betöltötte a közös énekszó. Egy ilyen pillanat jól mutatja, hogy nem feltétlenül van szükség nagy, monumentális művekre ahhoz, hogy valami igazán megérintsen bennünket.

Mit gondol, hogyan lehet megszólítani a mai gyerekeket és fiatalokat, és hogyan lehet a zenén, valamint a közös éneklésen keresztül átadni számukra a hitet, Isten szeretetét és a liturgia szépségét?

Úgy gondolom, hogy sem az Egyháznak, sem az egyházi zenének nem kell gyökeresen megváltoznia ahhoz, hogy a fiatalok otthon érezzék magukat benne. A gregorián ének és a klasszikus egyházzene évszázadok óta hordoz olyan szépséget és mélységet, amely ma is képes megszólítani az embereket. Egyházmegyénkben ráadásul egy olyan „szent problémával” szembesülünk, amely valójában örömteli: sokféle közösség és nyelvi csoport gazdagítja egyházunk életét. A különböző nyelvi közösségek saját miséiken más-más zenei hagyományokat ápolnak, és mindez jól megfér egymás mellett.
Úgy gondolom, hogy a hitet, Isten szeretetét és a liturgia szépségét leginkább éppen ezen keresztül lehet továbbadni. Ezt tesszük minden vasárnap a tanév során a gyermek- és ifjúsági

miséken a Szűz Mária-templomban. Szeretettel várunk mindenkit!

Mikor érdemes egy gyermeknek csatlakoznia egy kórushoz? Szükséges hozzá énektudás vagy zenei előképzettség, vagy elegendő a lelkesedés?

A Szűz Mária Plébánián működik a CAM-kórus (Con Amore Musica – „Szeretettel zenélve és énekelve”), amely 11–14 éves lányok számára nyújt éneklési lehetőséget. Szívesen látunk minden lelkes, angolul beszélő új jelentkezőt. Az énektudás fontos, hiszen innen vezethet tovább az út a nőikari szolgálatba, a Chorus Sanctae Mariae kórusba, amely szintén örömmel fogad új tagokat. A Cappella Sanctae Mariae esetében már a biztos kottaolvasás és az otthoni, rendszeres gyakorlás is elengedhetetlen.
Mik a mai egyházzene legnagyobb kihívásai?
A katolikus egyházzene rendkívül gazdag örökség. Egyszerre gyönyörű és igényes, ezért szükségünk lenne több orgonistára, kórusvezetőre és énekesre.

Az Egyháznak olyan emberekre van szüksége, akik szívesen állítják zenei tehetségüket Isten szolgálatába. Nagy álmom, hogy egyházmegyénkben egyszer egy-két főállású katolikus egyházzenész is dolgozhasson. Attól tartok, ez egyelőre csak álom marad, de remélni azért lehet.

Mit üzen Szent Cecília ünnepén a híveknek, a kórustagoknak és minden egyházzenésznek?

Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség. Johann Sebastian Bach gyakran írta ezt a három betűt, hogy SDG, művei végére. Úgy gondolom, nekünk, egyházzenészeknek ma is ez lehet a legfontosabb vezérfonalunk: minden szolgálatunkkal Isten dicsőségét keressük.

■ N.B.

VALLOMÁSOK

Szolgálat és öröm az énekszó mögött

Interjú a magyar nyelvű misén szolgáló amatőr zenekar tagjaival

Közösségünk zenei szolgálatának gyökerei mélyre nyúlnak a finnországi magyar közösségi életben. A Bóbita Klub, az ifjúsági Bibliakör és a misékre járó családok adták az alapot. Az első magyar nyelvű szentmiséken még a Bibliakörbe járók zenéltek és énekeltek, akik közül mára többen is visszaköltöztek szülőhazájukba.

Amikor a magyar nyelvű szentmise rendszeressé kezdett válni, egy új zenekart hívtunk életre. Ebbe azok az amatőr zenészek, énekesek kapcsolódtak be, akikkel annak idején a gyermekprogramokon, többek között a Mikulást várva zenéltünk és énekeltünk együtt. A történethez hozzátartozik egy sorsszerű fordulat is: amikor alapító tagunk és korábbi orgonistánk visszaköltözött Magyarországra a zenélő családjával, nagy kérdés volt, mi lesz a zenei szolgálattal, hogy folytatjuk és lesz-e egyáltalán kántorunk. A Jóisten ezt is elrendezte. Bár különböző utakon indultunk, ma már mind együtt szolgálunk a magyar nyelvű szentmiséken. Erről a közös útról, a gondviselésről és az éneklés örömeiről beszélgettünk…

Mi alapján állítjátok össze egy-egy szentmise zenei anyagát? Mennyire szempont az aktuális evangélium üzenete, és hogyan tudjátok bevonni a híveket a közös éneklésbe?

Egy misén énekelni és zenélni tulajdonképpen szolgálat Istennek és az embereknek. Ezért fontosnak tartjuk, hogy imádkozzunk ezért a szolgálatért és a Jóisten vezessen bennünket. Az énekek kiválasztását mindenképpen befolyásolják az adott hét szentírási üzenetei. Kérjük, hogy a Jóisten mutassa meg azokat a dalokat, amik leginkább megszólíthatják a szívünket és megerősítik a vasárnapi üzenetet. Mindemellett azt is próbáljuk figyelembe venni, hogy az énekek valamelyest ismerősek legyenek és csak egy-egy új dal kerüljön be a repertoárba. Azt is fontosnak tartjuk, hogy népénekek, azaz orgonakísérettel felcsendülő dallamok is felhangozzanak a misén és gitáros énekek is. Szeretnénk, hogy mindenki kapjon egy kicsit és talán így mindenki jobban „otthon érezheti magát” a szentmisén.

Miért kapcsolódtál be a zenekarba és miért gondolod fontosnak a zenei szolgálatot?

Szerintem az egész még a Bóbitában kezdődött, amikor Fecóékkal együtt zenéltünk a gyerekeknek. Aztán jöttek a Mikulás ünnepségek és más alkalmak is, és valahogy így kapcsolódtam be a zenekarba. Emellett úgy gondolom, hogy egy liturgia vagy közösségi alkalom sokkal szebb és teljesebb, ha az éneket valamilyen hangszeres kíséret is támogatja. Bár nagyon szeretem az orgonás, gregorián jellegű zenét is, a gitáros szolgálatot is szívesen végzem. Igazából nincs különösebb vagy rendkívüli oka annak, hogy részt veszek benne, egyszerűen fontosnak érzem, és örömmel csinálom.

Az előző kántornak a hazaköltözésekor megemlítettem az egyik szeretetvendégségen, hogy én tanultam egyházi zenét és szívesen orgonálnék a miséken. Ezután kaptam erre felkérést. Én egyébként egész életemben valamilyen szolgálatot végeztem az egyházban. Kisebb koromban ministráltam, és mivel Komáromból származom, ott kezdődött az egész. Az egyik templom kántora felfedezte, hogy nem vagyok olyan szégyenlős gyerek, és szívesen éneklek emberek előtt. Úgyhogy még egészen kicsiként odaállított a templomban, hogy énekeljem a zsoltárokat. Szerintem innen indult minden. Aztán gimnazista koromban az iskolában volt egyházzenész-képzés, amibe be tudtam kapcsolódni. Igazából a zeneelméleti tudásomnak, az énekek és a különböző műfajok ismeretének nagy részét ott szereztem meg, és ezek a mai napig sokat segítenek a szolgálatban.

Mert van az a mondás, hogy „Aki énekel, kétszeresen imádkozik”. Én ezt a karizmatikus közösségben tapasztaltam meg, hogy milyen jó énekszóval dicsérni az Istent.

Szívesen zenélek, és talán ezért is fontos számomra a zenei szolgálat a szentmiséken. Úgy érzem, hogy a zene, az ének és a dicsőítés sokszor közelebb tud vinni Istenhez, mint a szóbeli ima.

Azért kapcsolódtam a zenekarba, mert fontosnak tartom, hogy zenével is dicsőítsük a Jóistent és láttam, hogy nagyon kevés a zenész/énekes. Örülök, ha segíthetek bármivel is. Úgy gondolom, hogy a közös próbák közelebb hozzák a tagokat egymáshoz. Jó érzés együtt énekelni a miséken.

Hogyan tudtok ti magatok is elcsendesedni és lelkileg is felkészülni a szentmisére a gyakorlás, pakolás és hangolás közepette? Hogyan tudjátok a szentmisén megőrizni az énekszolgálat imádságos, liturgikus jellegét?

A zenélésre való odafigyelés egyáltalán nem vonja el a figyelmemet a miséről, sőt: a zene segít abban, hogy elcsendesedjek. Emlékeztet arra, hogy a mise egy szent történés amelyben az ég és a föld egyesül és mi is csatlakozhatunk az égiek dicsőítéséhez. A zene támogatja a mise rendjét annak köszönhetően, hogy az énekek a napi olvasmányok és evangélium szerint vannak kiválasztva. Így az énekek fontos részét képezik a misének.

Bennem mindig az van, hogy ez szolgálat, nem koncert vagy fellépés. Zenélés közben is meg tudom élni az imádságot és a szentmisét. Persze ha egy ének nehezebb, vagy kevesebbet tudtunk rá készülni, akkor az izgalom ezt némileg megnehezíti.

Hát, erre a rövid válasz az, hogy nehezen. Én legalábbis észrevettem magamon, hogy sokszor van egy kis fellépési láz, és ez elvonja a figyelmemet arról, hogy igazán elcsendesedjek. Szóval szerintem ez nekünk is kihívás, nem mindig sikerül úgy ráhangolódni a szentmisére, ahogyan kellene.

Nekem inkább egy felpörgés a misére készülés. Számomra automatikusan jön az elcsendesedés, amikor a dicsőítés jól megy.

Néha nehezemre esik, de ahogy egyre tapasztaltabb leszek, egyre kevésbé jellemző rám a mise előtti, orgonálás előtti izgalom. Az olvasmányokra és a szentbeszédre természetesen oda tudok figyelni. Kell egy kis gyakorlat ahhoz, hogy az ember gyorsan tudjon váltani a koncentráció és az elmélyülés között.

Nem okoz gondot megőrizni az énekszolgálat imádságos jellegét, a misét teljes egészében tudom követni, talán még mélyebben is, mert jobban tudatában vagyok annak, hogy mikor melyik rész zajlik és mikor kell majd énekelni/fuvolázni. Egyedül áldozás után kapcsolódom be egy kicsit később ha vannak többen is az énekkarban, mert szeretek elcsendesedni miután Jézust magamhoz vettem az Eucharisztiában.

A ti célotok elsősorban az, hogy a közösséget bevonjátok, és együtt énekeljen a templom. Melyek azok a dalok, amiket ti is a legszívesebben játszotok, és úgy érzitek, hogy a hívek is a leginkább szeretik?

Nincs igazán olyan dal, amit kiemelnék kedvencként, mert sok nagyon szép ének van, de néha éppen azok a legnehezebbek kíséret szempontjából, és előfordul, hogy belegabalyodom egy-egy részbe. Aztán gyakorlással általában helyrejön. Inkább az a fontos számomra, hogy minden szépen menjen, és hogy a közösség együtt énekeljen. A lendületes, ritmusos énekeket is szeretem, de ugyanúgy szükség van a csendesebb, elmélyültebb dalokra is. Ezért nincs igazán kedvencem, nehéz lenne egyet vagy kettőt kiemelni.

Nagyon sokféle egyházi zenét szeretek. A gregoriántól kezdve, amely a latin nyelvű egyház legrégebbi zenei hagyományai közé tartozik, egészen a régi magyar népénekekig sok minden közel áll hozzám. Nagyon szeretem a reneszánsz szerzők kórusműveit is, és ha van lehetőségem énekesként ilyen zenében részt venni, annak mindig külön örülök. Orgonistaként nyilván megvan az a zenei világ, amelyhez a leginkább húz a szívem, de a gitárral kísért énekek között is nagyon sok értékes darab van. Azt gondolom, hogy a liturgiában többféle zenei stílusnak is megvan a maga helye és szerepe.

Az én kedvencem a Hadd legyek nálad. Azt gondolom, hogy azt sokan szeretik. Nagyon jól összefoglalja a mise lényegét és felemeli a szívünket Istenhez, hogy tényleg közel legyünk hozzá.

Sokszor halljuk, hogy »aki énekel, kétszeresen imádkozik«. Egy amatőr zenekarnál biztosan előfordul, hogy becsúszik egy kis hiba vagy félrecsúszik egy akkord, de Isten a szívet nézi. Hogyan élitek meg ezt: mit jelent nektek, hogy az adottságaitokkal szolgálhattok a misén?

Számomra rendkívül fontos az, hogy az adottságaimmal szolgálhatok a misén. A közösségben van aki az olvasmányt olvassa, vannak ministránsok, és van aki zenél. Mindenkit a maga módján, a saját adottságaival, tehetségeivel, tudásával hívja meg az Úr arra, hogy szolgálja a körülötte lévőket. Úgy érzem a mise alatt a zenekarban van a helyem. Így, habár nem tökéletesen, de tudom szolgálni Istent és a közösségünket. Az Úrtól kaptam a zenét és a zene iránti szeretetet. Így visszaadom neki, ami Őt illeti. Ahogy az egyik kedvenc énekemben olyan jól meg van fogalmazva: „Minden amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen. Visszaadok, Uram, egyszerre mindent.”

A MAFINKA közösség olyan sok szép tapasztalattal ajándékozott meg az évek során, hogy úgy

érzem, a legkevesebb, amit tehetek, hogy részt veszek a zenélésben és így talán másokat is biztatok, hogy csatlakozzanak a dicsőítéshez.

Szívesen csinálom, és ha becsúszik egy hiba vagy félremegy egy akkord, azon nem szoktunk fennakadni. Nem profi zenészek vagyunk, hanem a saját adottságainkkal próbálunk szolgálni. A lényeg nem az, hogy minden tökéletes legyen, hanem hogy örömmel és jó szándékkal tegyük azt, amit tudunk. Az pedig sokat segít, hogy a zenekarban elfogadó a légkör, és senki sem várja el a hibátlan teljesítményt.
Ez azért igényel valamennyi áldozatot. Időt kell rá szánni, eljönni a próbára, esetleg mise előtt még egyszer átvenni a dalokat. De nem arról van szó, hogy az életünket áldoznánk fel érte, inkább csak a szabadidőnkből adunk egy keveset. Én ezt szívesen teszem.

Én ezzel kapcsolatban azt tapasztalom, hogy a közösség rendkívül bátorítóan és nagyon megerősítően viszonyul a zenészekhez. Ez számomra kimondottan nagy segítség volt és még most is az. Emellett természetesen egyre jobb szeretnék lenni és kevesebb hibát szeretnék véteni. Jó tudni azt, hogy az erőfeszítésemet ettől függetlenül is értékelik.

Én igazából ezt nem tekintem szolgálatnak, mert akkor is énekelnék, ha nem akarnék szolgálni. Az éneklés számomra része a misének és az Istennel való együttlétnek.

Persze, hibák becsúsznak, ez nem csak lehetőség! :) De nem vagyunk robotok. Zenetanároktól is hallottam, hogy ez teljesen természetes, még profiknál is. A legjobbat próbáljuk adni. Ezeket az adottságainkat Istennek köszönhetjük. Én nagyon hálás vagyok azért, hogy ezt szívből tudom csinálni!

Ha valaki ott ül a padsorokban, és titokban szeret énekelni vagy penget egy gitárt otthon, de nem meri megmutatni, csatlakozhat hozzátok? Mit üzennétek a bizonytalanoknak?

Nagy szeretettel várjuk az énekelni és zenélni vágyókat. Nem kell profi énekesnek/zenésznek lenni, a mise nem egy versenykoncert, mindenki azzal járul hozzá, amivel tud. A lényeg, hogy szívből jöjjön.

Azt üzenném neki, hogy gyorsan bújjon ki a csigaházból, és jelentkezzen nyugodtan! Szerintem minél többen vagyunk, annál jobb, és mindenkit szívesen fogadunk.
Ha belegondolok, valószínűleg én is hasonlóan csatlakoztam néhány évvel ezelőtt. Nekem ez valahogy természetesen alakult, ismertem mindenkit, így nem éreztem nagy lépésnek. Éppen ezért azt gondolom, hogy aki szeret énekelni vagy zenélni, annak érdemes megpróbálnia, mert lehet, hogy sokkal könnyebben be tud kapcsolódni, mint gondolná.

Szeretnék mindenkit arra bátorítani, hogy fontolja meg a zenei szolgálatba való bekapcsolódást! Mivel ez már egy jól bejáratott rendszer, nagyon könnyű csatlakozni, és kezdetben egészen kis felelősségvállalással is részt lehet venni benne. Már a legapróbb hozzájárulás is rengeteget számít: gondoljatok csak bele, mennyivel szebben és gazdagabban hangzik egy előénekelt sor, ha már ketten éneklik! Minél többen vagyunk, annál több zenei lehetőség nyílik meg előttünk. Sokan talán nem is sejtik, milyen sokat emel a liturgia méltóságán és szépségén a közös ének. Ha akár csak egy szikrányi vágy vagy gondolat is felmerült benned, arra biztatlak: gyere bátran, és próbáld ki!

Nagyon bátran csatlakozzanak!!! Több hangszer és ének gazdagabb hangzást ad, ami önmagában szép! Szerintem bárki bekapcsolódhat akár csak egy ének erejéig is, vagy annyiba, amennyit vállalni tud.

Azt üzenném: „Gyertek, dicsérjük együtt Izrael szentjét, mert Ő a Megváltó!”

Egymást támogatva végezni a feladatot, amire a Jóisten hív

Beszélgetés László Péter diakónussal és feleségével, Zsanival

Milyen út vezet valakit a családi életből, a tanári pályáról az állandó diakonátus szolgálatába? Hogyan fér meg egymás mellett a házasság, a hitoktatás, a közösségi szolgálat és az Egyház iránti elköteleződés? Ezekről a kérdésekről beszélgettünk Péterrel, aki történelem-hittan szakos tanárként és állandó diakónusként évek óta szolgál Szekszárdon. Az interjúban hivatásáról, családjáról, a diakonátus mai szerepéről és a magyar egyház előtt álló kihívásokról is őszintén vall.

Péter, kérlek, mesélj egy kicsit magadról, hogy a közösség tagjai is jobban megismerhessenek.

László Péter vagyok a pécsi egyházmegye állandó diakónusa. Szekszárdon élek, van egy gyönyörű feleségem és 3 gyermekünk. 2020 óta szolgálok állandó diakónusként Szekszárdon, segítve a plébános és káplán atyák munkáját. Emellett történelem-hittan szakos tanár vagyok: egy gimnáziumban történelmet tanítok, és a város több iskolájában hitoktatóként is szolgálok. Van egy kis hitoktatói koordinátori munkám is, illetve a pécsi egyházmegye teremtésvédelmi referenseként is dolgozom.

Miért lettél diakónus? Vagy mi volt az az elhívás, ami ebbe az irányba vonzott?

Ez egy nagyon nehéz kérdés. Vallásos családba születtem, és talán leginkább a nagymamám hite volt rám nagy hatással. Már gyermekkoromban megtapasztaltam Isten szeretetét. Ministráltam, részt vettem ifjúsági vezetőképzőkön és különböző egyházi programokban, amelyek tovább erősítették bennem a hivatás gondolatát.

Később beiratkoztam a teológiára hittanár szakra. Több mint húsz éven át tanítottam hittant, és közben egyre erősebben éreztem, hogy Isten valami többre hív.

Volt az életemben egy meghatározó időszak, amikor egyedül töltöttem néhány napot Németországban, egy kempingben. Talán én ott kaptam ezt a meghívást a Jóistentől. Egyrészt egyedül voltam, nagyon sok időm volt mélyebben elmélkedni, gondolkodni az életemről. Nem sokkal később a plébánosom említette, hogy Udvardy György püspök atya, aki akkor a Pécsi Egyházmegye püspöke volt, állandó diakónusokat keres. Ekkor kezdtem el komolyabban foglalkozni a gondolattal, ekkor éreztem a szívemben, és végül erre az útra léptem. Számomra a diakonátus az addigi szolgálat természetes folytatása és egyben kiteljesedése lett.

Házas emberként nem egyedül hozhattad meg a döntést a diakonátusról. Milyen jelentősége van a házastárs támogatásának az állandó diakónusi szolgálatban?

Igen, ez így van. Házas emberként az ember nem egyedül dönt arról, hogy állandó diakónus legyen. A feleségem támogatása nélkül biztosan nem tudnám ezt a szolgálatot végezni.
A diakonátusról azt tanultuk, hogy olyan, mint egy háromlábú szék. Az egyik lába az ige szolgálata, a másik az oltár szolgálata, a harmadik pedig a diakónia, vagyis a szegények szolgálata. Én azonban mindig hozzáteszem, hogy van ennek egy láthatatlan negyedik lába is: a család.

Különösen a feleségem az, aki biztos hátteret ad ehhez a hivatáshoz. A házasság és a családi élet önmagában is hivatás, amely odafigyelést, szeretetet és áldozatot kíván. Ha a háromlábú szék stabilan akar állni, szüksége van erre a háttérre is. Számomra ezt a hátteret a feleségem jelenti. Ő az, aki nap mint nap lehetővé teszi, hogy a családi kötelezettségek mellett a diakónusi szolgálatot is végezhessem.

Mit éreztél Zsani, amikor Péter azt mondta, hogy szeretne az állandó diakonátus útjára lépni? Könnyű volt támogatnod ebben a döntésben?

Elsőre nagyon meglepődtem, mert úgy éreztem, hogy Péter már hittantanárként és az emberek között végzett szolgálatával is Isten igéjét hirdeti. Őszintén szólva csodálkoztam azon, hogy még ezen felül is szeretne valamilyen módon kiteljesedni a szolgálatban. Ugyanakkor ismertem a személyiségét, az emberekhez való hozzáállását, ezért úgy gondoltam, hogy ez a hivatás is közel áll hozzá, és sokat tud majd adni benne másoknak.

Az elején inkább gyakorlati nehézségeket jelentett számomra a képzés időszaka. A tanulmányok miatt sok hétvégét nem töltött otthon, ráadásul akkor még kisebbek voltak a gyermekeink. Persze voltak nehezebb időszakok, de ezeket együtt átvészeltük. Ma pedig azt látom, hogy többet tud adni az embereknek a szolgálatával. Ezért úgy érzem, hogy megérte az a sok munka, tanulás és áldozat, amit mindannyian beletettünk. Jó látni, hogy ebben a hivatásban is megtalálta a helyét, és valóban ki tud teljesedni.

És te hol találod meg a helyed ebben a közös hivatásban? Mert azt gondolom, hogy egy diakónus szolgálatában a feleség jelenléte és támogatása is nagyon sokat számít.

Azt gondolom, hogy én leginkább a háttérből tudom támogatni Pétert. Nemcsak a mindennapokban, hanem szakmailag is. Péter teremtésvédelmi referens, én pedig biológiatanár vagyok, ezért az ökológia, a humánökológia és a természetvédelem területén gyakran tudok neki segíteni. Ötleteket is szoktam adni neki, különösen olyan foglalkozásokhoz vagy programokhoz, amelyeket gyerekekkel, fiatalokkal vagy közösségekkel valósít meg. Nekem öröm látni, hogy ezek az ötletek életre kelnek, és mások javát szolgálják.

Úgy érzem, hogy bár a diakónusi szolgálat elsősorban az ő hivatása, én is hozzá tudok tenni valamit a magam módján. És talán éppen ez a legfontosabb: hogy egymást támogatva tudjuk végezni azt a feladatot, amire a Jóisten hív bennünket.

És ez a hétköznapokban hogyan jelenik meg? Gondolom, a közös ima is része ennek.

Imádkozni természetesen szoktunk együtt. Péter a zsolozsmát rendszeresen végzi, ez egy kicsit az ő saját ideje, amikor csak ő és a Jóisten vannak együtt.

Persze vannak közös imáink is. Főként az ünnepek előtt, adventben vagy húsvét előtt próbálunk tudatosabban odafigyelni erre. Az adventi időszakban például mindig összegyűlik a család a gyertyagyújtásra. Ilyenkor nemcsak imádkozunk, hanem mindenki elmondhatja, hogy aznap milyen öröm érte, miért hálás, vagy milyen jót tudott tenni másokkal.Olyan szépen le tud zárulni egy-egy nap, amikor egy kicsit megállunk, figyelünk egymásra, és meghallgatjuk a másikat. Én ezeket az alkalmakat nagyon szeretem.

Külföldre azért nem mindennap hívnak szolgálni. Hogyan talált meg ez a lehetőség? Egyszer csak felhívott Puby atya, vagy volt valamilyen előzménye a felkérésnek?

Külföldre igazából csak Pubi atyához szoktam járni. Az egyházmegyén belül viszont sokfelé szolgálok. Teremtésvédelmi referensként gyakran hívnak iskolákba, ministránstalálkozókra vagy plébániai programokra előadást tartani. Emellett különböző lelkiségi közösségekhez is szoktam menni.

Szekszárdon sajátos a helyzetünk, mert van egy plébánosunk, egy káplánunk és három állandó diakónus szolgál a plébánián. Ketten egy kicsit „szabadúszó” diakónusok vagyunk. A szokásos vasárnapi miseellátás jól megoldott, de amikor egy atya megbetegszik, lelkigyakorlaton van vagy más szolgálatra hívják, akkor gyakran mi segítünk be. Különösen az ünnepi időszakokban van nagy szükség a diakónusokra. Karácsonykor és a nagyhéten sok a feladat, ilyenkor a környező településeken is szolgálunk, hogy minden közösséghez eljusson az egyház jelenléte. Emellett kereszteléseket is megosztjuk egymás között.

A külföldi kapcsolat egy barátságból nőtt ki. Puby atyát még a szegedi teológián ismertem meg, együtt tanultunk, és valahogy nagyon hamar megtaláltuk a közös hangot. Hasonló háttérből jövünk, mindketten mezőgazdasághoz kötődő családban nőttünk fel, ezért könnyen megértettük egymást. A teológia után sem szakadt meg a kapcsolatunk. Mióta diakónus lettem, gyakran hív magához szolgálni. Leginkább táborokba, közösségi alkalmakra vagy egyszerűen csak azért, hogy az ottani hívek néha egy másik hangot is halljanak a prédikációban. Én ezt nem annyira hivatalos külföldi szolgálatként élem meg, hanem inkább egy régi barátság gyümölcseként, amellyel segíthetem az ő munkáját és az ottani közösséget is.

Hogyan látod ma Magyarországon az állandó diakónusok helyét és szerepét az egyházban? Azt tapasztalod, hogy egyre nagyobb szükség van rájuk, és egyre több feladatot bíznak rájuk az egyházmegyékben?

Én úgy gondolom, hogy ez egyre inkább jellemző lesz Magyarországon. A diakonátussal kapcsolatban gyakran felmerül a kérdés, hogy pappótlék-e vagy sem. Sok szempontból talán igen is, meg nem is. A diakónusnak megvan a saját hivatása és küldetése, ugyanakkor azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy egyre nagyobb szükség van erre a szolgálatra.
Azt látom, hogy az állandó diakonátus szerepe fokozatosan növekszik Magyarországon. A Pécsi Egyházmegyében is egyre többen vagyunk, jelenleg körülbelül tíz-tizenegy állandó diakónus szolgál.

Ennek egyik oka a paphiány. Különösen a Pécsi Egyházmegyében jelent ez komoly kihívást, hiszen nálunk nagyon sok az aprófalvas település. Van olyan plébános, akire húsz vagy annál is több falu lelkipásztori ellátása hárul. Ilyen körülmények között egyre nehezebb minden közösségben rendszeresen szentmisét biztosítani.

Én úgy látom, hogy püspök atyának az a célja, hogy egyetlen templomi közösség se szűnjön meg csak azért, mert ritkán jut oda pap. És itt szándékosan templomi közösséget mondok, nem plébániát. Az a fontos, hogy a hívek továbbra is össze tudjanak gyűlni, legyen valaki, aki felolvassa az evangéliumot, vezeti az igeliturgiát, és életben tartja a közösséget. Ebben nagyon fontos szerepe lehet a diakónusoknak. Ehhez kapcsolódik az is, hogy nálunk három éve elindult az akolitusképzés. Sőt, ma már akolitaképzés is van. Ez azért érdekes, mert így már hölgyek is szolgálhatnak akolitaként. Püspök atya elképzelése szerint ők is hozzájárulhatnak ahhoz, hogy a kisebb falusi közösségek helyben maradjanak, és ne kelljen feltétlenül egy nagyobb városba átjárniuk ahhoz, hogy közösségi életet éljenek.

Más egyházmegyékben is látok hasonló folyamatokat. Talán a Váci Egyházmegye jár ebben az élen, ott különösen erős az állandó diakonátus jelenléte. Összességében azt gondolom, hogy a jövőben a diakónusok szerepe tovább fog erősödni Magyarországon. Nem azért, hogy helyettesítsék a papokat, hanem azért, hogy segítsenek megtartani és összefogni azokat a közösségeket, amelyeknek egyre kevesebb lehetőségük van rendszeres papi jelenlétre.

Köszönjük, hogy a családos lelkigyakorlaton a mi közösségünket erősítetted! Te mit viszel haza erről a hétvégéről?

A hétvégén nagyon sok mindent kaptunk tőletek. Megismertem egy számomra teljesen új országot és a Mafinka közösség tagjait. Saját magam is érezhettem, hogy a katolikus egyház milyen nagy, mennyire egyetemes. Másrészt nagyon jó példáját láttam annak, hogy egy kis közösség, amelynek tagjai magyarországi mértékkel nagyobb távolságra vannak egymástól, de ugyanakkor mégis mennyire össze tudtok tartani, és kölcsönösen segíteni egymást. Szívből kívánom, hogy a Jóisten kegyelméből tovább gazdagodjon közösségetek!

■ N.B. és B.A.

Közösségben Istennel és egymással

Beszámoló a vivamói családos lelkigyakorlatról

Október utolsó hétvégéjén családos lelkigyakorlatot szerveztünk Vivamóban. A hétvége programja a lelki feltöltődés és a családias együttlét köré épült. A felnőttek számára László Péter diakónus tartott elmélkedéseket és lelki programokat, miközben a gyermekeket játékos, kreatív foglalkozások és közös élmények várták. A lelkigyakorlatról egy rövid összefoglalót, majd egy mesét olvashattok és a résztvevők pazar visszajelzéseit.

Ki mondta, hogy a szentek csak szigorú tekintetű, középkori vértanúk lehetnek, vagy hogy távoli tájakon nincsenek keresztény közösségek? Egy derűs, mégis mélyre szántó mindenszenteki lelki napon László Péter diakónus vezetésével vettük szemügyre, hogyan válhatunk mi magunk is „fehér vértanúkká” a családban és a munkahelyen, miért nem akadály a bűnös múlt az üdvösséghez, és milyen az, amikor a mennyországban valóságos örömünnep veszi kezdetét.

A szentség útja nem a tökéletességgel, hanem a nyitottsággal kezdődik. Ábrahám példája, aki hatalmas vendégszeretettel fogadta be az Istent, arra tanít, hogy keresztényként ne az idegentől féljünk, hanem nyitott szívvel forduljunk egymás felé. Ezt egészíti ki Jób kitartása: a mai fogyasztói világ kísértései közepette is hűségesnek és igaznak kell maradnunk akkor is, amikor minden összeomlani látszik. A próféták példája arra emlékeztet, hogy a szentséghez bátorság is kell. Aki szentté akar válni, annak bizony fel kell vállalnia a konfrontációt és a népszerűtlenséget – de soha nem önző érdekből, hanem a közösség és a rábízottak védelmében. Ahogy Illés elhívta Elizeust (aki felégetve az ekéjét és szétosztva vagyonát követte mesterét), vagy ahogy Izaiás az ajkát megtisztító parázs után bátran felkiáltott: „Itt vagyok, engem küldj!”, nekünk is ki kell lépnünk a komfortzónánkból, felvállalva a szelíd, de határozott igazságképviseletet.

Az őskeresztény korban tízezrek adták életüket a hitükért – ők a véres mártírok, akiknek a Vatikánban a legegyszerűbb a szentté avatási eljárásuk. De az Egyház ismeri a „fehér vértanúság” fogalmát is! Fehér vértanú az, akit a hitéért és erkölcsi tartásáért nem végeznek ki, mint a régieket, de kiközösítenek, börtönbe zárnak, gúny tárgyává tesznek, vagy megfosztanak az állásától. Fehér vértanú az a szülő, aki csendben küzd a családjáért, és az a munkavállaló, aki visszautasítja a tisztességtelen előnyöket.

Hogy ne csüggedjünk gyarlóságaink miatt, elég Szent Ágoston, Assisi Szent Ferenc vagy Loyolai Szent Ignác életére nézni. Egyikük sem szentként indult; mindannyian megjárták a maguk viharos, világi útját. Ferenc pápa szavaival élve „pizzaevő szentekre” van szükségünk – olyan hús-vér emberekre, akiket a bukásaik után a tékozló Apa irgalma mindig újra felállít. Megtérésükhöz időre, belső csendre és egymás támogatására volt szükség. Rendalapítókká mégis a szelídségük és a teremtett világ iránti alázatuk tette őket.

A Mindenszentek ikonja ablak az örökkévalóságra. A mennyei örömünnep közepén Krisztus áll, körülötte Ádámmal, Évával, Ábrahámmal, a prófétákkal és a jobb latorral (Dizmásszal) – jelezve, hogy a mennyország mindenki előtt nyitva áll, aki utolsó pillanatban is megtér. Az üdvösség útja onnan ismerhető fel, hogy komolyan vesszük az irgalmasság cselekedeteit (Mt 25). Mivel a testi feladatok ma már gyakran intézményesültek, a lelki cselekedetek kerülnek előtérbe: a bűnösök szelíd megintése, a kételkedők segítése, a tudatlanok tanítása, a szomorúak vigasztalása, a bántalmak békés tűrése, a megbocsátás és az imádság.

Zárásként az élet íve arra emlékeztet, hogy az aktív éveink a legalkalmasabbak arra, hogy önzetlenül adjunk másoknak. Használjuk ki a jelen pillanatot, és váljunk hétköznapi, vidám szentekkel körbevett, bátor keresztényekké.

■ Áron

A résztvevők visszajelzései:

Ez volt a harmadik alkalom, hogy jelentkeztem csendesnapra a Vivamo keresztény központba, és ezúttal a programot a Mafinka szervezte. Mindhárom alkalom mélyen megérintett, de most is számos új élménnyel gazdagodtam.

Különösen tetszett a Szent Brigitta-kápolna egyszerűsége és a benne kifüggesztett rövid ima tömörsége. A keresztény központ gyönyörű természeti környezetben található, ami önmagában is segít az elcsendesedésben és az imádságban.

A jelentkezőkből nagyon jó közösség formálódott. A szervezők átgondolt programokkal készültek, amelyek a kisebbeket és a nagyobbakat egyaránt megszólították. Számomra különösen érdekes volt a választott szentek bemutatása, amely arra ösztönöz, hogy még több szent életével is megismerkedjem.

Öröm volt olyan emberekkel találkozni, akik jártasabbak a keresztény élet különböző lelkiségi formáiban, legyen szó ferences vagy karmelita hagyományokról. A zsolozsma imádkozása és több ének is újdonságot jelentett számomra. Úgy érzem, sokat tanultam ezen a hétvégén, ugyanakkor azt is megtapasztaltam, hogy még mennyi tanulnivaló és fejlődési lehetőség áll előttem. Hálás vagyok ezért az élményért, amely ismét közelebb vitt ahhoz, hogy megtaláljam és egyre biztosabban járjam azt az utat, amelyre Isten hív.

Nagyon köszönjük minden szervezőnek a sok nagyszerű programot, a jó beszélgetéseket, nagyon jól éreztük magunkat és örülünk, hogy veletek tölthettük ezt a hétvégét. Reméljük lesz folytatás!

Nagyon jól éreztem magamat a hétvégén. A legjobban a kincskeresés tetszett. Jó volt együtt lenni a többiekkel, együtt játszani, kézműveskedni, ünnepelni, az igeliturgián részt venni!

Vasárnap este, amikor hazaértünk, az esti imánál hálát adtam a vivamói hétvégéért!

A hétvége egyik legvidámabb eseménye a Mindenszentek előestéjén megrendezett, Szentek bálja volt. Az összes gyerek beöltözött szentnek, mellettük egy-két fiatal és felnőtt is jelmezbe bújt, vagy a szent jelét (attributumát) vitte magával. Érdekes volt, hogy kitalálóst játszottunk, és próbáltuk kitalálni a nyomok alapján, hogy ki kinek öltözhetett be. A családos kvíz is nagy élmény volt, főleg, hogy sok kérdésre csak a gyerekek tudták a választ a kincskeresés végett. Voltak családok – idézve őket –, akiket a „Szűzanya segített ki” a válaszadásban. Az est nagyon jó hangulatú volt, és a lefekvés előtt a csemeték Emiliáéknál gyűltek össze Gyerekbiblia-olvasásra. Nagyon cukik voltak a kicsik így együtt, egymás mellett. Olyan jó, hogy tudjuk segíteni, hordozni így is egymást! Ez egy jó példa a felnövekvő nemzedéknek, hogy Mindenszentek napján így is lehet ünnepelni.

Nagyon hálásak vagyunk, hogy részt vehettünk ezen a nagyon jól megszervezett lelkigyakorlaton. A gyerekeknek és a felnőtteknek egyaránt nagyszerű és tartalmas programok voltak. Bánom, hogy túl rövid volt. Köszönöm szépen mindenkinek a lélekemelő, elgondolkodtató hozzászólását a felnőtt csoportos beszélgetések alatt. Csodálatos nagycsaládos lelkigyakorlat volt, amely még jobban összekovácsolta a közösségünket.

Ezer köszönet a szervezőknek, és mindenkinek, aki hozzájárult ahhoz, hogy mindez megvalósulhasson. Várjuk, mikor lesz a következő ilyen alkalom.

Mielőtt elindultam volna a lelkigyakorlatra, szentmisén vettem részt. Áron kérésére én vittem magammal a magyar Misekönyvet, így már az indulás is kegyelemmel telinek ígérkezett.

Először is öröm volt látni a mindenütt egészségesen játszó, vidáman zsibongó gyerekeket. Nagyszerű volt a hangulat, és nemcsak a gyerekek között. Vivamóban lelkileg is találkoztunk egymással. A karmelita és a ferences lelkiség is összekapcsolódott, amikor kis világi karmelita csoportunk jelenlévő tagjai megismerkedtek a Turkuból érkező családdal. Együtt imádkoztuk a zsolozsmát is.

Különösen megérintettek azok a lelki beszélgetések, amelyeket a kötött programok alatt és azon kívül is folytattunk. Minden találkozásból és beszélgetésből sokat kaptam. Az igeliturgia során szentáldozáshoz is járulhattunk, amiért különösen hálás vagyok. Biztos vagyok benne, hogy ezt nem volt egyszerű megszerveznie Péter diakónusnak és Szandráéknak.

Beszélgetéseinkben és a közös imádságokban nagyon mély pillanatokat élhettünk meg. Szinte tapintható volt a közöttünk áradó kegyelem. Az egyedüllét imájának erejét is megtapasztaltam a tó partján.

Külön öröm volt számomra, hogy felnőtt fiam is eljött a lelkigyakorlatra, és együtt lehettünk ezen a hétvégén. Az étkezések, a közös filmnézés és az együtt töltött idő mind hozzájárultak a jó hangulathoz. A hétköznapok visszafogott rendjében nem mindennapi élmény a szekszárdi vörösbor, a grillezett vacsora vagy a születésnapi torta.

Hazafelé, a hátsó ülésen pihenő Misekönyvvel még betértünk a malmi temetőbe is. Úgy érzem, ennek így kellett történnie a teljes búcsú elnyeréséhez.

Szívem szerint még napokig, sőt hetekig maradtunk volna. Minden ott töltött pillanat örömmel volt tele, és az egész lelkigyakorlatot Isten ajándékaként éltem meg.

Nagyon jól éreztük magunkat, szívünk szerint maradtunk volna még. Annaróza már hetek óta izgatottan várta a szentek bálját, ahol Szent Rozáliának öltözött. A kincskeresés és a pólófestés volt a kedvence, de a reggeli nutellás gofri is osztatlan sikert aratott. A családi bajnokságon aztán jól kamatoztatta a kincskeresés során szerzett tudását.

A szállás remek volt, mindenki nagyon elégedett volt vele. A lelkigyakorlat kérdései pedig igazán elgondolkodtattak bennünket. Évával már korábban beszéltünk arról, hogy szeretnénk megtenni a szeretet hősi cselekedetét, vagyis Mária kezébe helyezni imáink és jó cselekedeteink lelki gyümölcseit, hogy azokat a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára használhassa fel Isten akarata szerint. Amikor erről a lelkigyakorlat végén beszélgettünk, Zsanett (Péter diakónus felesége) és a turkui Zsuzsi is csatlakozott hozzánk. Ez számunkra különösen szép és emlékezetes pillanat volt.

Azért is hálás vagyok, hogy Grétával együtt eljátszhattuk az áron áldást Izabelnek, és hogy Elizabeth is jól érezte magát a magyar közösségben.

A hétvégét pedig Annaróza foglalta össze a legjobban: „Költözzünk inkább mind ide!”

Az aranyszív nyomában

A családos lelki hétvége szombat délutánján, míg a felnőttek bent az előadást hallgatták, a gyerekek odakint izgatottan gyülekeztek: kincskeresésre indult a csapat.

– Gyertek, kincset fogunk keresni együtt, egymást segítve! – hívta össze őket Szandra néni. – Egy különleges küldetés vár rátok az erdőben. A legenda szerint a magyar szentek egy féltve őrzött kincset hagytak ránk: az **Arany Szívet,** amely a hitet, a bátorságot, a jóságot és a szeretetet rejti magában. Ez a kincs most eltűnt, és csak a szentek által hátrahagyott nyomokon juthattok el hozzá.
Szandra néni kivezette a gyerekeket az első állomásra, Zsuzsi néni pedig mosolyogva lépkedett velük. Iza boldogan vállalta a felolvasó szerepét. Megköszörülte a torkát, és csengő hangon olvasta a feladatot:
– „1. állomás: Szent István király. Ő nemcsak az első királya volt Magyarországnak, hanem igazi keresztény uralkodó is, aki az egész országot Szűz Mária oltalmába ajánlotta. Feladat: Ágakból, tobozokból rakjatok ki egy királyi koronát!”

– Gyerünk, szedjünk össze mindent! – kiáltotta Francis, és a csapat máris szétrebbent a fák alá.
Máté és Matika száraz ágakat gyűjtöttek, Annaróza kerek fenyőtobozokat hordott, Iza hosszú, hajlékony ágakból formázta meg az alapot, Domi és Rasmus pedig nagy gallyakat szedtek össze. Hamarosan mindenkinek elkészült a saját alkotása.
– Készen vannak a koronák! – jelentették büszkén a gyerekek.
No de hová tegyük az első betűt?– kérdezte Iza.
– Én elrakom! – ajánlotta fel Máté, és gondosan elrejtette a betűt a cipzáras zsebébe, vállalva, hogy ő lesz a csapat betű őrzője.
Iza máris a papír aljára pillantott, és olvasta a következő útbaigazítást: – „Édesapja király volt, mégsem a gazdagság tette naggyá. A tiszta szív példaképe lett. Keressetek egy olyan helyet a mezőn, ahol tisztán tükröződik az ég!”
– Futás a mezőre! – Aztán meglódultak a gyerekek a focipálya irányába.
Szandra néni és Zsuzsi néni mosolyogva követték a szélsebes csapatot. A fűben Matika szeme szúrta ki elsőként az elrejtett lapot. Felkapta, odanyújtotta Izának, aki már olvasta is:
– „2. állomás: Szent Imre herceg. Szent István fia volt, az ifjúság, a tisztaság és az önfegyelem példaképe. Szíve tiszta volt, mint a hófehér liliom. Feladat: Mondjatok jó tulajdonságokat, amelyek szerintetek egy jó barátot jellemeznek!”
– Megbízható! – vágta rá habozás nélkül Iza. – És nem hagy magadra, ha bajban vagy.
– Jó – tette hozzá csendesen Francis.
– Kedves – mondta Domi.
– És jószívű! – egészítette ki Rasse.
Az újabb betű azonnal vándorolt is Máté biztonságos cipzáras zsebébe, Iza pedig már a következő nyomot böngészte: – ***„Messziről érkezett hozzánk, tanított és püspök lett. Nevét Budapesten egy hegy őrzi. Keressetek egy meredekebb domboldalt vagy emelkedőt!”***
– Gellért püspök! – kiáltott fel Domi.
Mivel a domboldalon állt a kis templom, a gyerekek egy szempillantás alatt kitalálták, merre kell venni az irányt. Felkaptattak a tisztás fölé magasodó emelkedőn. A fák között, egy kivágott fenyő odvában meg is találták a harmadik feladatot: – ***„3. állomás: Szent Gellért. Messziről, Velencéből érkezett, és Szent István őt választotta fia tanítójává. Feladat: Építsetek kövekből egy kis hegyet!”***
A csapat nekiállt lapos és kerek köveket keresni, némelyiket még a földből is kiásták. Egy hatalmas szikla tetejére hordták össze őket, gondosan egyensúlyozva egymásra a darabokat, míg büszkén nem magasodott a kőhegy.

Az újabb betű elrakása után Iza kisimította a papírlapot: – ***„A következő szent egy királylány volt, de nem a palotát választotta. A csendet, az imádságot és a szolgálatot szerette. Keressük meg azt a helyet, ahol a víz úgy tükröződik, mint az ő szentsége!”***

– Le a tóhoz! – intett Francis, és a gyerekek már robogtak is le a köves partra.
Lent a parton, a szauna melletti padnál bukkantak rá a negyedik lapocskára: – ***„4. állomás: Árpád-házi Szent Margit. Életét egy egyszerű kolostorban élte le a Nyulak szigetén, és sokat imádkozott a hazáért. Feladat: Mindenki keressen magának valami természetes tárgyat, és ezekből alkossatok keresztet a földön!”***
Minden gyerek szeretett volna egy saját keresztet készíteni, így egymás után születtek a szebbnél szebb kis és nagy keresztek a fövenyen: ágakból összeróva, sima kövekből kirakva, állítva vagy a földre fektetve.
Előkerült a negyedik betű is, és miközben Máté zsebében csuszszant a többi mellé, Iza olvasta az ötödik állomás felé vezető utat: – ***„A következő szentünk messzi országba indult, ahol minden idejét a szegények és betegek gyógyítására fordította. Keressetek olyan helyet, ahol az emberek megpihenhetnek!”***
– A tábortűz melletti rönkpadok! – kiáltott fel egyszerre Domi és Annaróza.
Odarohantak a padokhoz. A középső rönkön ott pihent a leírás: – ***„5. állomás: Szent Piroska. Magyar hercegnőből bizánci császárné lett, kórházakat alapított. Feladat: Gyógyítsatok meg valakit vagy egy kis plüssállatkát, és mondjátok el: miért fontos segíteni másokon?”***

A gyerekek azonnal cselekedtek: Iza gondosan bekötözte Domi ujját, Annaróza és Francis pedig egy kis plüssoroszlán mancsára illesztettek kötést.
– Azért jó segíteni másokon, mert ha valakinek fáj valamije, egyedül nem tud meggyógyulni – simogatta meg a plüsskoma fejét Annaróza.
– És ha mi lennénk betegek, mi is örülnénk, ha valaki meglátogatna bennünket – tette hozzá Domi.
A betű Mátéhoz került, Iza pedig izgatottan silabizálta a folytatást: – ***„A következő szent egy igazi hős lovagkirály volt! Keressünk egy árkot vagy farönköt, amit át lehet ugrani!”***
– Szent László! – kiáltották szinte egyszerre.
Az árkot megtalálni az erdőben nem volt a legegyszerűbb, de ahogy végighaladtak az erdei ösvény mentén, Domi éles szeme észrevette a mélyedést és a fára erősített kártyát is.
Iza büszkén olvasta a harci próbát: – ***„6. állomás: Szent László király, a bátorság és igazságosság bajnoka. Feladat: Lovagi torna! Ugorjatok át az árkon! Egyensúlyozzatok végig a kidőlt farönkön, a végén pedig tobozzal találjátok el a kijelölt fatörzset!”***
A fiúk és Iza könnyedén szökkentek át az árkon. Annaróza egy faágon tartotta meg az egyensúlyát, Domi és Matika lendületből átugrották a kidőlt rönköt, Máté lassan, megfontoltan lépdelt rajta végig, tobozdobásaik pedig sorra célba találtak.
A próba kiállása után Iza kibontotta a következő rejtvényt: – ***„Egy királylány volt, aki a szegényeket jobban szerette a gazdagságnál. Ahol rózsák nyílnak, ott keresd őt!”***
Francis körbenézett a sárguló fák alatt, és tanácstalanul széttárta a karját: – De Iza, késő ősz van! Hol nyílnának most rózsák az erdőben?
– Igen, ez valóban nehéz kérdés most – lépett közelebb moso-

lyogva Szandra néni. – De segítek: mutatok egy helyet, ahol régebben szép virágágyás pompázott!

Szandra néni elvezette őket egy kertrészhez, ahol zöldellő fenyő cserjék sorakoztak. A sűrű ágak között valóban ott rejtőzött a hetedik állomás: – ***„7. állomás: Árpád-házi Szent Erzsébet. A legenda szerint a szegényeknek vitt kenyerek rózsává változtak a kötényében. Feladat: Gyűjtsetek össze minél több színes őszi falevelet, és formázzatok belőlük egy nagy rózsát a földön!”***

A hét gyerek elszántan hordta a lehullott lombot. Vörös juharlevelekből építették fel a rózsa belső szirmait, aranysárga bükkleveleket dúsították a kelyhét, Iza pedig még szárat és apró zöld leveleket is formált hozzá a talajon. Pár perc múlva egy hatalmas, aranylóan lángoló levélrózsa virított a lábuk előtt.

Miután az újabb betű elpihent a cipzáras zsebben, Iza halkan olvasta az utolsó feladatot: – ***„Már csak egy próba választ el a kincstől. Két remete vár rátok, akik a csendben találták meg Istent. Keressetek egy csendes, eldugott helyet!”***

A gyerekek összenéztek, és lábujjhegyen indultak a sűrű fenyves mélyén megbúvó kőkápolna felé. Az ódon ablakpárkányon ott várt rájuk a nyolcadik kártya: – ***„8. állomás: Szent Zoerard-András és Szent Benedek, a Zobor-hegy remetéi. Egyszerűségben és imádságban éltek. Feladat: Csendesedjetek el ti is! Maradjatok harminc másodpercig teljes csendben, és figyeljétek meg, milyen hangokat hallotok!”***

Letelepedtek a puha avarba, és lehunyták a szemüket. Békés, mély csend ült a fenyvesre. Amikor letelt az idő, Iza suttogva megszólalt: – Hallottam a tesóimat, ahogy izegtek-mozogtak mellettem.

– Én meg egy kismadár hangját hallottam a lomb között – mondta Máté.

– Én pedig a száraz levelek susogását a szélben – mosolygott Domi.

A kápolna ablakából előkerült a végső rejtvény: – ***„Nem aranyból épült várban, nem király őrzi kapuját. Lomb a teteje, gyökér a lába, tövében rejtőzik a szentek kincse.”***

– Lomb a teteje, gyökér a lába… – gondolkodtak hangosan a gyerekek.

– Egy fa! Az a hatalmas öreg fa! Ott ni! – kiáltottak fel, és megiramodtak az égig érő fenyő felé.

A fa vastag gyökerei között ott lapult a kincs.

– Várjatok egy pillanatra! – intett szelíden Szandra néni. – Először rakjátok ki a szót a betűkből, és csak utána bontsuk ki a kincsesládát!

A gyerekek letérdeltek az avarban. Máté széthúzta a cipzárt, és egyenként elővette az összegyűjtött betűket. Közösen tologatták, forgatták őket a száraz leveleken, míg össze nem állt a teljes felirat:

SZ – E – R – E – T – E – T

– Szeretet! – olvasta ki büszkén Iza, mire a csapat felugrott, és ujjongva, tapsolva ünnepelt.

– Megtaláltátok! – mondta Szandra néni örvendezve. – A magyar szentek elveszett kincse nem arany és nem ezüst volt. A legnagyobb kincs, amit az életükkel ránk hagytak, az a **SZERETET**. Ezt kerestétek egész délután, egymást segítve a feladatokban, egymásra figyelve a csendben – és most meg is találtátok.

A gyerekek ezután felváltva kezdték bontogatni a csomagot; mindenkinek jutott egy kis feladat a kicsomagolásban. A nagy dobozból gyönyörű Magyar Szentek kifestők kerültek elő mindenki számára. Egy kisebb dobozkában pedig finom, kézzel horgolt angyalkák lapultak, hogy emlékeztessék őket az őrangyalaikra. Végül még egy nagy csomag vaníliás karika is előbukkant, amit a vidám kis csapat jóízűen majszolva ropogtatott el, miközben elindultak vissza a táborhely felé.

■ N.B. és B.A.

Dec. 9.

NAPI IGE

„Uram, mutasd meg nekem útaidat, tanítsd meg ösvényeidre! Vezess igazságod szerint és taníts engem…” (Zsolt 25,4-5)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Kérd meg anyát vagy apát, hogy kössék be a szemedet, és vezessenek végig a szobán. Ahogy rájuk hagyatkozol, úgy vezet Isten is.

Dec. 10.

NAPI IGE

„Szavad lámpa a lábamon és világosság az ösvényemen.” (Zsolt 119,105)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Ma este ne csak egy mesekönyvet, hanem egy rövid bibliai történetet is olvassatok el közösen lefekvés előtt.

Dec. 11.

NAPI IGE

„Örüljetek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljetek! (…)Az Úr közel van.” (Fil 4,4-5)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Ma próbálj meg mindennek örülni, annak is, ami **először nem tetszik.** Este mondd el, mi volt a legvidámabb dolog a napodban!

Dec. 12.

NAPI IGE

„A remény tehát táplálja el benneteket a hitben rejlő örömmel és békével…”(Róm 15,13)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Csalj mosolyt valaki arcára! Mondj egy őszinte dicséretet egy családtagodnak, amitől jobb kedve lesz.

Dec. 13.

NAPI IGE

„Ujjongj, Sion leánya! Zengj éneket, Jeruzsálem leánya! Nézd, közeleg királyod…” (Zak 9,9)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Szólaljon meg ma a zene! Énekeljetek el közösen a családdal egy adventi éneket jókedvvel, ujjongva!

Dec. 14.

NAPI IGE

„Legyetek hát türelemmel, testvérek, az Úr eljöveteléig. (…)Bátorítsátok szíveteket…” (Jak 5,7-8)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Bátorítsd ma valakit! Mondd meg a testvérednek vagy egy barátodnak, hogy milyen nagyon ügyes, vagy miért szeretsz vele lenni.

Dec. 15.

NAPI IGE

„Én azonban az Úrra tekintek, üdvözítő Istenemben reménykedem, meghallgat az én Istenem.” (Mik 7,7)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Tartsatok este 3perc teljes csendet. Ebben a csendben mindenki gondoljon három dologra, amit istennek megköszönhet.

Dec. 16.

NAPI IGE

„Ezért maga az Úr ad nektek jelet: Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.” (Iz 7,14)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Az Immánuel azt jelenti: „Velünk az Isten”. Rajzolj egy képet, amin Jézus ott van veletek a kedvenc helyeden (pl. a szobádban).

Dec. 17.

NAPI IGE

„Az angyal belépett hozzá és megszólította: «Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van!»” (Lk 1,28)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Mondjatok el ma este közösen egy üdvözlégyet az adventi koszorú mellett, és gondoljatok Mária találkozására az angyallal.

Dec. 18.

NAPI IGE

„Mária így válaszolt: «Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem ahogy mondtad!»” (Lk 1,38)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Ma mondj te is „igent” azonnal, első kérésre! Ha a szüleid megkérnek valamire, indulj azonnal, ahogy Mária is tette.

Dec. 19.

NAPI IGE

„Mária még ezekben a napokban útra kelt, és a hegyekbe sietett… és köszöntötte Erzsébetet.” (Lk 1,39-40)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Ahogy Mária meglátogatta Erzsébetet, ma te is hívj fel telefonon (vagy látogass meg) egy idős ismerőst, és kérdezd meg, hogy van!

Dec. 20.

NAPI IGE

„Mária erre így szólt: «Lelkem magasztalja az Urat, és szívem ujjong megmentő Istenemben.»” (Lk 2,46-47)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Mária hálaéneke a legnagyobb örömről szól. Ma vacsoránál mindenki mondjon el egy dolgot, amiről ma „ujjongott a szíve”!

Dec. 21.

NAPI IGE

„Vigyázzatok tehát, mert nem tudhatjátok, melyik napon jön el a Urotok!” (Mt 24,42)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

A várakozás azt jelenti, figyelünk. Játsszatok ma este egy figyelmet igénylő társasjátékot, és gyakoroljátok az egymásra figyelést.

Dec. 22.

NAPI IGE

„Mutasd az ujjadon állók és kiáltsatok. Aki megkötöji szavamat, és ajtót nyit, ahhoz beköltözök…” (Jel 3,20)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Segíts ma valakinek kérés nélkül! Bármilyen apróság számít. Ezzel Jézusnak nyitsz ajtót a szívedben.

Dec. 23.

NAPI IGE

„Aki mindezt tanúsítja, az mondja: «Igen, hamarosan eljövök.»Ámen. Jöjj el, Urunk, Jézus!” (Jel 22,20)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Készíts egy apró, üdvözlő feliratot (pl. „Isten hozott!”), és tedd ki az ajtóra vagy a jászol mellé, jelezve, hogy már nagyon várod Őt.

Dec. 24.

NAPI IGE

„Kelj fel, ragyogj, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted!” (Iz 60,1)

NAPI KIHÍVÁS / FELADAT

Ma Szenteste van! Mosolyogj ma mindenkire, és ne engedd, hogy az irigalom miatt veszekedés legyen. Ragyogjon rajtad Isten szeretete!

2026/2027-ES TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szűz Mária - templom

Mäntytie 2, Helsinki

2026. november 28. 10.00-12.00	Adventi koszorú készítés a közösségi helyiségben
2026. december 12.	**MAGYAR SZENTMISE**
14.00	Gyóntatás
15.00	**Magyar szentmise - Andrzej atyával**

Biblia egy év alatt – kiscsoportos találkozók

2026. november 24.	18.00 Online
2026. december 8.	18.00 Online

Más helyszín:

2026. december 12.	**LAAKSOLAHDEN MONITOIMITALO**
16.30	Egész estét betöltő kiskarácsonyi ünnepség benne betlehemessel

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi